

[P. Munch.]

de ikke har Betingelse for Arbejde, at man kan faa nogle, der kommer og gaar, men jeg tror ikke, at vi i den Ordning, vi maa tilstræbe her, hvor vi ved, at disse Mennesker skal staa som Befalingsmænd for værnepligtigt Mandskab, vil kunne forsvare at have en Bestemmelse af denne Art.

Det ærede Medlem Hr. Niels Petersen har allerede belyst Spørgsmaalet om Skibenes Levealder, og jeg skal ikke vende tilbage dertil, men jeg vil gerne overfor den højtærede Forsvarsminister nævne en anden Ting. Jeg beder ham lægge ved Siden af hinanden det af de samme militære sagkyndige udarbejdede Budget, der knytter sig til det Forslag, som den socialdemokratiske Regering og vi har staaet samlet om for Flaadens Vedkommende, og det Forslag, man nu her forelægger.

Ministeren vil se, at Udgiftstallene med Hensyn til Nybygninger, Vedligeholdelse, Udrustninger og en Mængde andre Ting ligger hinanden forbløffende nær, naar man tager i Betragtning, at den Flaadestyrke, den højtærede Minister kræver, er i hvert Tilfælde mere end dobbelt saa stor som den, vort Forslag indeholder, og naar man tillige tager i Betragtning, at der her er Tale om Artilleriskibe med forholdsvis svært Artilleriskyts, medens der i den Flaade, som vi har tænkt os, overhovedet ikke er Tale om noget saadant. Naar den højtærede Forsvarsminister har lagt disse Tal ved Siden af hinanden, naar han virkelig har prøvet at klare sig, hvad dette betyder, tror jeg, at han vil være glad ved, at der ikke er nogen synderlig Udsigt til, at han nogen Sinde skal komme til at staa inde for det Budget, som han nu har forelagt for os under denne Forhandling.

Et Udtryk har jeg spurgt om og en Begivenhed har jeg spurgt den højtærede Regering om uden at have faaet Svar. Det er Erklæringen om det for Danmarks livsvigtige Interesser uundværligste Minimum for det danske Militærvæsen, som er afgivet i Januar 1923. Jeg har ikke hørt, hvorledes den højtærede Regering begrundes, at den kunde afgive en Erklæring af den Beskaffenhed i Hemmelighed overfor Rigsdagen; jeg har ikke hørt, hvorledes den højtærede Regering har stillet sig overfor Partiet Venstre og overfor det konservative Folkeparti ved den Lejlighed, om den højtærede Regering har taget sit Standpunkt efter at have sikret sig Tilslutning fra et Flertal i Folketinget, eller om den højtærede Regering ganske paa egen Haand, med fuldkommen Tilsidesættelse af det na-

turlige Forhold overfor Rigsdagen, har afgivet en Erklæring med saa overmaade stærke, saa voldsomme Ord, de Ord, det konservative Folkeparti med saa megen Styrke paaberaaber sig.

Den højtærede Forsvarsminister udtalte, at der kunde ikke være nogen Hensynsløshed overfor Officianterne, naar man lod de Mennesker blive siddende i Stillingerne, saa længe de levede, eller indtil de havde naaet den Alder, i hvilken de skal gaa bort. Nej, overfor de enkelte Personer ligger der vel ikke noget særlig hensynsløst deri, men overfor hele Officiantgruppen, en Gruppe, der nu spiller en saa væsentlig Rolle i Forholdet mellem Befalingskorpset og det værnepligtige Mandskab. Efter mit Skøn ligger der en stor Hensynsløshed i dette at sige: Nu ændrer vi Forholdene, saaledes at vi opretholder Officerskorpset praktisk talt uden Indskrænkning, men derimod for Officianternes Vedkommende foretager vi en ganske overordentlig stor Indskrænkning, en Erstatning af dem med dette midlertidige Befalingsmandspersonale af den Beskaffenhed, som jeg for et Øjeblik siden talte om.

Den højtærede Forsvarsminister sagde saa nogle Ord til mig om H. P. Hanssens Udtalelser og mente, at han som Medlem af den tyske Rigsdag havde haft en særegen sikker Stilling med Hensyn til at skaffe sig Viden om, hvad Tyskland tilsigtede overfor Danmark. H. P. Hanssens Udtalelser er jo ganske rigtig bygget paa, hvad han har hørt i den tyske Rigsdag; men naar jeg tænker paa, hvad man i Augustdagene 1914 og meget længe derefter Dag ud og Dag ind kunde høre i den danske Rigsdag af Forestillinger om, hvad der var ved at ske og skulde ske, saa tilstaar jeg, at jeg tillægger det ikke en afgørende Betydning. Jeg mindes, at jeg en Dag i dette høje Ting ved et lukket Møde i Alvor af højt ansatte Medlemmer af Tinget fik Forespørgsel om, hvorvidt det var sandt, at Tyskerne havde bygget en Landgangsbro i Køge Bugt, og mangfoldige tilsvarende Forestillinger snurrede rundt gennem dette Land. Har Rygterne ikke været iføld saa mangfoldige i den tyske Rigsdag?

Jeg tror, at der i dette Tilfælde virkelig er sket en Fejlvurdering af en Mand, hvis Kyndighed jeg ikke noget Øjeblik drager i Tvivl; og naar jeg tror dette, bygger jeg det paa alt, hvad der har staaet til Raadighed for Regeringen af Efterretninger den Gang, og alt, hvad der er fremkommet i den tyske Litteratur, som jo er rig paa Memoirer, Beretninger, Oplysninger og Dokumenter om Forholdene fra Krigens Tid.